

¡CU-CUT!

Barcelona

Escudellers, 54

CORRIDA REAL

Diu que'l Govern den Sagasta
està passant mal de caps
perà esullir als toreros
que han de torcejar pel Mug

Per sort, a darrera hora
del conflicte s'han sortit
posantse'l traje de luces
ab que lidian a. país.

QUISSTA DE LA BOGADERA

Si no que ho veyém, no ho creuríam. Ja n'hi han al mon d'homés despreocupats que cambian de color polítich com de camisa, desfent ab la quía lo que ahir varen fer ab el cap y vice-versa, però tots ells, per un rastre de delicadesa, procuran justificar aquella *evolució*, explicant el cóm y'l perquè de la seva virada de criteri.

Cert es que las escusas que donan no convencen a ningú, però al fi son escusas, revelant en qui'n fa ús un reconeixement tácit de que la seva conducta no tindria res de noble sense un paliatiu que, si no existeix, l'inventan.

Peró en P. del O. es més fresch que tots aquells esperits apocats y escrupulosos. En el penúltim número de *La Esquella de la Torratxa*, y desde la *Crónica*, bromejava tontament ab la figura del il·lustre doctor Robert que, *para mayor abundamiento* va sortir publicada gráficamente en el mateix número ab un epígraf insolent y calumniós que per sempre més durán assobre la gent de *La Esquella* com un estigma de oprobí, més que més quan, per una d'aquellas terribles casualitats, apareixían aquellas suposicions infamants gayrebé en el precís moment en que l'eximi patrici acabava de finir.

Després de semblant feta, qualsevol hauría dit que aquet P. del O. y tots els que'l voltan havían de quedar del tot desautorisats pera dir una sola paraula més del Dr. Robert, però en aquella casa's veu que s'entenen las cosas de molt diferenta manera.

La setmana següent, o sigui en l'últim número que s'ha publicat del periódich de referencia, surt el mateix P. del O. ab un article encomiant incondicionalment la personalitat del Dr. Robert y dedicant a la seva memoria conceptes tan sentits que farían trençar el cor a las pedras si no sapigués tothom fins el punt que s'ha de fer cas de las llágrimas de cocodrill.

Aquesta *sans façon* es de lo que no hi há y resultaria d'un cómic pujadíssim si no anés barrejat en la qüestió un prestigi tan sólit y tan generalment reconegut com el del may prou plorat doctor Robert. Perque, aném a veure: si'l doctor Robert era un taruguista, com se li venfa a dir en el penúltim número de *La Esquella*, no mereixía, ni molt menos, que se li dediqués gayrebé tot el següent, y si no ho era y *La Esquella*, encara que tart, volía fer justicia a las altas virtuts cívicas y privadas d'aquell gran home, calfa que abans del seu elogi fúnebre s'hagués rectificat d'aquells conceptes injuriosos y calumniosos. Aixó hauría sigut lo noble, lo digne, lo decent, però entre certa mena de personas buscarhi aquestas qualitats es feyna ben inútil.

Y que'l senyor P. del O. no's para en barras, ni en barra n'es bona prova el fragment de la seva *Crónica* que transcribím a continuació:

"Tals hagueren de ser las qualitats de aquella naturallesa privilegiada, tan grans las virtuts que atresorava la seva ánima, que fins aquí, en aquesta terra del implacable cop de fals sobre tots els sers que s'elevan per damunt del nivell ordinari, sigué respectada sempre la noble figura del Doctor Robert."

Si, fins pels del implacable cop de fals va ser respectada sempre la seva noble figura. Els únics a Barcelona que s'havían atrevit a infamarla varen ser els de *La Esquella de la Torratxa*.

Y aquí faríam punt respecte d'aquet particular, perque fins fa repugnancia parlarne, si a las acaballs de la famosa *Crónica* el seu autor no's despenjés ab un'altre serie de suposicions irrisorias que com a curiositat *imaginativa* volém transcriure textualment.

"¡Quánts esforços els seus per no descompondre l'abigarrada multitud catalanista!

"Un día un periódich del seu partit se prenia la libertat d'esmenarli un discurs, y'l Doctor Robert callava per no provocar una escisió.

"Un altre día proclamava *ex-abundantia cordis* la seva conformitat absoluta ab els immortals principis de la Revolució francesa, y al contemplar el mal efecte que aquesta declaració havia produhit entre 'ls elements reaccionaris del regionalisme, y a fi de contenir la temuda escisió, rectificava sos primitius conceptes, posant restriccions al principi de la igualtat.

"Se li posava la firma en telegramas redactats en termes que pugnaban ab la seva manera de sentir, d'expressarse, y callava, sempre per por a la escisió."

¡Y pensar que un home que sab tant va a'peul

Fará cosa de duas setmanas que'ns varem veure agradablement sorpresos a la nostra Redacció per la visita d'un simpátich personatge ab el qui fins aquet día no varem fer coneixensa.

Se tractava de tot un senyor exemplar d'una mena de bacallá nou que ha *debutat* ara y que está destinat a moure molt soroll a dintre y fora de l'aigua.

El present, segons sens feya saber en un volant que l'acompanyava, provenia de la Comisió Municipal de *Abastos*, per conducte del imponderable Coria y potser a instancias d'ell mateix.

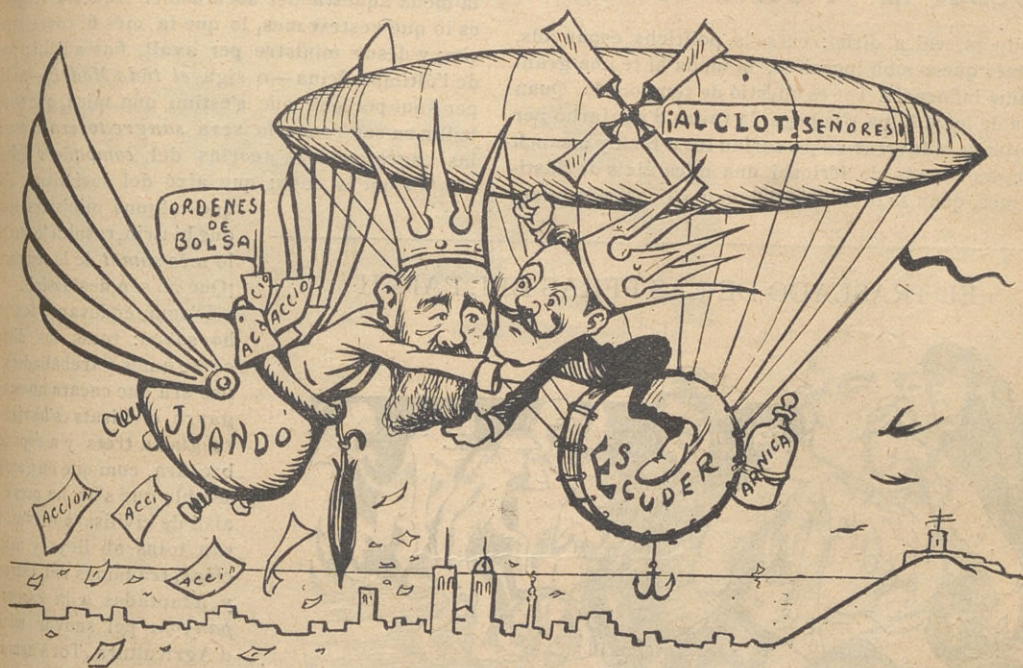
¡No'n devia estar poch ni gayre d'atrafegat aquells días el colossal don Lorenzo en fer la distribució equitativa de la gran remesa de bacalláns arribada de Canaries!

Diu, qui ho va veure, que'l local de la Majordomia semblava un tinglado del moll el día que arriba un barco de Noruega o d'Escocia ab cargament de llits democrátichs. Els empleats d'aquella oficina estavan materialment colgats per immensas estivas de bacallá canari, que escampava una oloreta salabrosa que obria'ls esperits y sobre tot la boca del ventrell.

Un d'aquells funcionaris, que no sol menjar sempre pel que te gana, tant va ser entrar a la oficina y veure aquellas montanyas bacallaníferas, com caure en baixa de resultas d'haverlo représ el sol flayre de la marinésca vianda. Altres, ja més fets a semblants emocions, deixavan de tant en tant la ploma pera clavar picossada a la penca que tenían més a má, ab propena del infelís municipal, que va haverse d'estar tant camins tot el sant día a la font de la plassa de Sant Miquel en busca d'aygua que apaybagnés l'alarmant xardor d'aquellas bocas burocráticas.

—Bueno— diu que feya l'il·lustre majordóm als seus subordinats.—*Empaqueten ustedes un bacalao para cada periódico y así conseguiremos dos objetos: que la prensa nos dé su opinión y que los periodistas saquen la tripa de mal año.*—Y ategía a continuació,

COMBAT AEREO

Entre en Juandó y l'Escuder
no se sab que passarà
el día que'ls dos es trobin
cruzando la inmensidad.

Lo que es, que com que es possible
que no arribin a volar,
si s'han de dar quatre natas
tindrán de ferho aqui baix.

fent un sospir y recordant els *tiempos calamitosos* en que era redactor del *Ciero*:

—*¡Hay tanta gente que casi vive del periodismo!*

—Pero, don Lorenzo—va afegir un dels empleats—
si esto no es bacalao; es *còrbina*.

—Bueno, lo que *fuere*; aqui el más indicado para bautizarle es don Odon, pero vaya usted á proponérsele á un hombre que por no bautizar, ni á sus hijos bautiza. Vamos, esto no tiene nombre.

—Es natural.

—Oiga usted, don Lorenzo,—va afegir un altre—
¡Cu-cur! también le mandamos bacalao?

—Pues no faltaba más; son gente de gusto y su opinión será la de más peso.

—Oh; yo lo decía porque como le pusieron á usted aquella caricatura de los puros...

—*¡Me'n fum!*—va contestar en catalá de municipal.

—Lo creo.

Y l'empleat que tenia al seu càrrech fer el nostre paquet, va triarnos el bacallá de més confiansa de la pila, ab unas *agallas* que ja, ja.

Y, ab tot y aixó, els individus de la galant Comisió d'Abastos encara estarán esperant el nostre parer sobre un plat tan fi.

Per la seva satisfacció sápigam que'l bacallá va ser escinat ab romesco y menjat en comunitat al mateix local de la Redacció, y que d'opinions n'hi varen haver per tots els gustos, com pot comprobarse ab la senzilla lectura de la següent relació, ahont hi figuren las de cada redactor de ¡CU-CUT!

Cor-net.—(Tocantse'l ventre). Trobo que no *posa* prou pera ferne la caricatura.

K. O. K.—(Un senyor que te'l ventrell molt delicat y las viandas del morro fort se li aguantan poca estona.) Jo trobo que *posa* menos.

Violet.—¡Prou es millor que'ls dramas den Gual! *Meno*.—Un magnífich exemplar... en rústica.

Flavius.—Es la més alta gloria del trident de Neptú.

Xim-xim.—Mereix una segona audició.

Folchi.—Si l'Adriátich hagués criat peixos aixís, encara fora a Venecia.

Tots els ninotaires—Aprofitemsen perque després ens l'haurém de pintar.

Lleixiu.—Gran menja si no fos una mica massa *passada per aygua*.

Al alsarnos de taula varem rebre'l següent telegrama del Elías de Molins, al qui havíam enviat una de las pencas pera que'ns assessorés en el nostre veredict:

“*Probadó bacalao; excelentes condiciones nutritivas comiendo antes ó después buen plato rosbeef.*”

Y ara'ns tenen sense saber ab quina carta quedarons.

LLEIXIU

EPIGRAMA

Fa set anys que a Sant Celoni
s'hi casá un tal Rich Amills
y ab set anys de matrimoni
diu que es pare de set fills.

—Sent aixís—digué l'Esteve
a n'el company Joseph Brills—
ab tants Richs, a casa seva,
deu semblá un'olla de grills.

¡J, MONTABLIZ.

Desde la "Puerta del Sol"

Senyors, val a dirho: entre'ls polítichs espanyols, per més que sembli increible, la moda hi té una grandíssima influencia. Tot es qüestió de temporada. Quan están de mala lluna y'ls pega la rauxa d'agafarho per la valenta, allavoras ho passarian tot a foch y a sanch y ningú es capás de férloshi una mica aixís de llástima; mes, quan se'ls cambia l'humor y'l cor se'ls hi en-

Y no's pensin pas que fassi poch furor per aquí la moda aquesta del socialisme! Aquesta temporada es lo que vesteix mes, lo que fa més fi, com si digués: ¡Sim; y desde ministro per avall, fins a l'últim poble de l'última oficina—o siga *el todo Madrid*—no hi ha per aquí persona que s'estimi una mica, que no li bulli en sas venas la seva *sangre torera* al escoltar las engrescadoras teorías del *compañero* leguleyo. Res, lo que'ls deya: que aixó del socialisme, que

que alguns ministres que hi tirin, resulta lo més *smart* de la temporada. ¡Que no sen desfassin!

D'aquí endavant, donchs, ho saben: totas las disposicions entre amos y treballadors, fins ara que encara no estan arreglats, s'havien de arreglar a trets y a cops de bre, ara, com que en Canalejas sembla que s'ho ha presa aixó de civilisarnos, s'arreglarán totas-ab lleys y disposicions, traduïdes del estranger y adaptadas a la *escuela panyola* pel senyor ministro d'Agricultura. Tot s'haurà

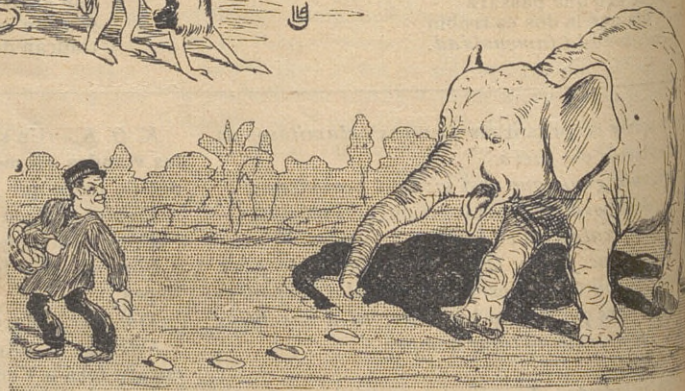
EL TRASLADO DE LAS FERAS DEL PARCH

Per poguer fer seguí als micos van anà a buscá una *mona*.

tendreix ab l'influencia de las ganguetas que sempre proporciona aquest art o ofici més o menos arrastrat de la política, allavoras se recordan de que ells també son *hijos del pueblo*—sino que son dels escullits o siga dels que van a caball—y tots se desfán en *arranques* de sentimentalisme cursi, alternats ab fervorosos himnes a la llibertat y sentidas oracions a la democracia... també cursis.

Aixó mateix es lo que ara ens está passant: fa molt poch, que aquet mateix Govern no trobava altra medi de resoldre'l conflicte social, que l'empleu de mausers y bayonetas, governantnos ab el paternal y desahogat procediment de la suspensió de garantías y l'estat de siti. Mes, tot d'un plegat se gira la truyta, y, *de la noche á la mañana*, cansats ja de tant tirar pel terme serio, ve un ministre de *iniciativas propias* que s'empenca aixó del *Instituto del Trabajo*, y en un tres y no res tothom se torna lliberal y demócrata *hasta allá*, tothom sent la necessitat de procediments, tothom, en fi, se torna socialista *consensus* y acérrim *defensor del obrero*... Si senyors, si, no es broma; el socialisme ara s'ha fet de moda en el mon elegant, del mateix modo que sen va fer temps endarrera, per exemple, el fumar ab pipa y el portar sabatas blanques.

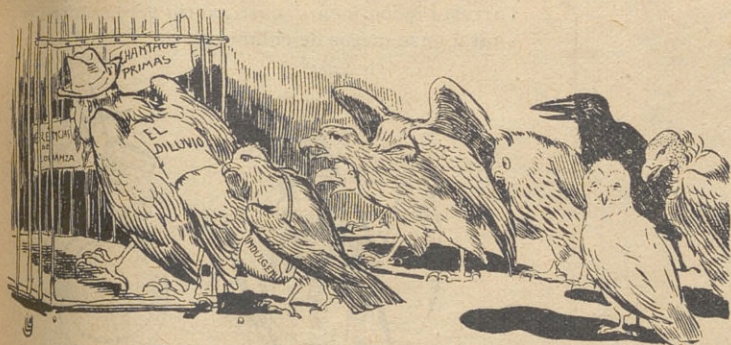

Per fer seguir l'elefant de llonguets van gastá un cove.

reglar desde Madrid. ¡D'aixó si que sen pot dir la *centralización bien entendida*! No sé perquè, però sembla que aquet sistema ha de donarnos molt més profitats als pobres e spanyols. ¡Estém ja tan escarats que quan ens anuncian una reforma flamant o innova, no'ns acut altra cosa que exclamar: *¿quien pueda!*

Per lo demés, la situació política aquestos dies ha variat en lo més mínim; en Moret continua trabeta a n'en Canalejas, a qui's pot dir que se rifat ab l'assumpto referent á las asociaciones *regias*, imposantli el seu criteri... o la seva conveniencia. D'aquesta feta's diu que, si las cosas van seguint aixís, en Canalejas en sortirá reventat als ulls dels demagogos partidaris, tenint que renunciar a la eterna ambició de succeir a n'en Sagasta en la

EL TRASLADO DE LAS FERAS DEL PARCH

Aixís va ferse el traslado de las aves de rapina.

fatura del partit, ja que la supremacia den Moret, el seu terrible rival, tan ambiciós com ell, se fa sentir d'una manera notable en la marxa del Ministeri.

Altrement, el debat polítich ha resultat molt aburrit, y fins ara no ha donat el joch que molts se creyan. ¡Quina llástima! ¡Al capdevall, aquet es l'únich espectáculo nacional que a mi em fa gracia! En fi, resignemnos y esperém a veure si al Senat podrém divertirnos ab l'interpelació que'n Primo de Rivera té anunciada sobre la pérdua de las colonias. L'assumpto es interessant de veras, y's presta a lluirshi; tant més, quan ara torném a tenir al frente del Govern als mateixos homes que las van perdre, y entre ells, al héroe de las trochas y casi-pacificador de Cuba. ¡Quin assumpto més maco aquet pera ferhi broma. ¡Quin assumpto més maco aquet, si es que's pogués desenmascarar per complet y exigir responsabilitats als... als verdaders responsables!

Peró, no'ns fem ilusions respecte a lo que pugui dir en Primo de Rivera; es un de tants, y, ja ho diu el ditxo: ells ab ells may es mossegan; perque, al cap y al fi, tots son iguals... con diferentes collares.

MARIANO DE LA COLOMA

CONFLICTE

¿Que no sen han enterat del conflicte que's presenta?
 ¿Que no saben lo que passa?
 Tota la premsa en va plena.
 Es terrible, es horrorós, y si no's troba manera de sortir del compromís y arreglar la qüestió aqueixa, farém un paper ridícul devant de l'Europa entera.
 Figürinse que a Madrit s'hi preparan unas festas per las que s'ha progectat un programa que espaterra. Es guarniran els carrers ab sarrell y cadeneta, es celebrarán sortijas, s'il·luminarán las tendas de desde entrada de fosch

Y aixís el de l'avestrus. ¡Lo que pot la simpatía!

fins... que s'acabi la venda. Ensenyarán l'uniforme del ministre de la Guerra a dintre un pot de benzina. Deixarán veure la llengua del diputat més xerraire. Del Ministeri d'Hisenda en deixarán treure... vistas, que es lo únich que li queda. El ministre de Marina s'embarcará en la llanxeta del estanque del Retiro, si no plou... y no's mareja. El d'Instrucció ha de resoldre un problema d'aritmética en que diu que hi entrarán al menos las quatre reglas. Després el de Agricultura donará una conferencia demostrant que no existeix afinitat de cap mena entre el regne vegetal y la torrada ab mantega. L'Urzaiz farà un discurs

enfiat a un banch de pedra, y després l'avi Sagasta ensenyará las orellas a aquells que no'ls hi hagin vistas, que de tontos sempre en quedan. Finalment, cada mitg dia el popular Canalejas, el ministre més demócrata que ha existit en aquesta era, diu que menjará ab els dits el puchero de la terra. El programa es seductor, las atraccions son inmensas, y es creu que hi assistirá numerosa concurrencia.

S'estableixen preus reduits, s'organisan trens carreta, y es buscan combinacions y ningú s'entén de feyna. Ara vé lo més groixut; el conflicte que'ls hi deya. Si hi acudeix tanta gent com els ministres es pensan, ¿cóm es tindrà d'arreglar la qüestió de subsistencias? Aixó es lo que preocupa totas las altas esferas, l'assumpto de la manduca, el problema de la teca. ¡Vindrán els representants de las nacions extrangeras y es trobarán que a Madrit no hi queda ni una badella! ¿No es trist que als embaixadors d'Alemania y d'Inglaterra els donguin per emorzar un plat de sigróns o secas sense poguê acompanyarlos ab un tallet de ternera? ¿No resulta dolorós! que'ls que vagin a las festas es tinguin de contentar ab un platet d'escudella? ¿Qué dirán els estrangers? ¿Qué dirán al Nort d'América quan vegin que al seu ministre l'havém posat a dieta? Ells que menjan tanta carn, que's pot dir que s'alimentan de bifechs y de rosbif, tenir de pendre paciencia y no poguer ni tastar un parellet de costellas en un país com aquet ahont lo que sobra son bestias! Anirán a un Restaurant a arreglarse la ventresca y el mosso els hi haurá de dir que'l més calent es l'aiguera. Figürinse qué dirá

la República Francesa
 quan vegi que'l seu ministre
 s'ha de dur la fiambrela!
 Si jo tingués d'arreglarho
 no voldria passar penas
 y ab tota la diplomacia
 escriuria a las potencias,
 que'n vista de que el país
 passa una época dolenta,
 els ministres que'ns enviïn
 per assistî a aquellas festas
 además de dur baguls,
 sombrereras y maletas,
 procurin portarse el pa
 y sardinas en conserva.

K. O. K.

Somni de primavera

Notas pera una tragedia simbólica

Ens trobém en un jardí abandonat. La María de las Neus s'entreté extenenthi el seu mantell blanquíssim. Está tan atrafegada, que no s'adona de la Modesta Viola, una noyeta molt aixerida que, aixecant una punta del mantell ab que la Neus la havia coberta, diu ab humilitat:

—¿Per qué vols amagarme? ¿Quín mal t'hi feya entre l'herbey?

La Neus no'n fa cas y torna a cubrirla, però ella treu altra vegada'l cap, que torna a teparli l'altra totesguit. Sembla que juguïn a fet... La maniobra continúa durant llarga estona, fins que compareixen una pila de companyas de la Modesta Viola, que havían permanegut fins allavors amagadetas sota l'herba dels marges. Naturalment, com que la

unió fa la forsa, se quedan mestressas del jardí.

Ab tot, aviat arriba la Margaridá, vestida tota de blanch, intentant pëndrelshi'l lloch.

—Ep, noyas, prou presumir. Ja fa massa estona que'l jardí es vostre. Vosaltres, com qui no hi toca, us ensenyoriu de tot.

Ellas continúan fent l'orni y ocupant el jardí. La Margarida, veient que las sevas paraulas no serveixen de res, crida al seu xicot, un sorge conegut ab el nom de Mars, que tot ho fa anar en renou, armant cada tamborinada que sembla que tot sen vagi en orris. Aquet tal Mars es molt amich del encarregat del mal temps, al qui ensiborna pera que, a copia de ventadas y plujas, obligui a fugir a las rivals de la Margarida.

Y vetaquí que un cop las té totas fora del jardí, se la campan ell y la Margarida sols. Però ben aviat compareixen una munió de companyas de la Margarida, y el sorge—inconstant com tots els sorges—las hi fa l'amor a totas. Sinó que de tant que las estima las apunyega y las deixa a totas desfulladas a copia de ruixadas y bufets.

En vista de tal comportament, el senyor Temps, o

sigui'l general de la divisió en que serveix Mars, l'arresta incontinenti, castigantlo per la seva permissitat a onze mesos de calabosso.

Allavors fa l'entrada triomfal la Primavera, noya fresca y hermosa, tota engalanada de flors, que s'apodera del jardí sense demanarne permís a ningú.

Tothom está content ab la nova mestressa del jardí. Comensa una era de felicitat. Ab tot, entre'l jardí

Deu de flors que ha portat la Primavera, treu el cap la Rosa, una noyeta maca y fresca... com una rosa, que vol ferse també mestressa del jardí, a lo que no accedeixen ni la Margarida ni las sevas companyas.

Peró, igual que la Margarida y la Modesta Viola, la Rosa crida a bé quart y ajuda y compareix tot un exercít de companyas sevas, que

copia de punxadas, fan fora a tothom del jardí.

Y ben segur que'n quedarian per sempre més sevas y majoras, si no comparagués una alta dama que vol fer servir el jardí per niu del seus amors. Aquesta dama s'anomena donya Sol d'Istiu y está perdudament enamorada del seu patge Girassol, que ho es d'ella, com ho proba'l fet de que, ab tot y ab tot d'aguantar la quia, no deixa un sol moment de pararli la cara.

Ab el foch dels seus ulls, donya Sol cospa

Rosa y a la Margarida y a la Modesta y fins a l'herba que servían a n'aquesta d'amagatall. El resultat: que's queda al jardí ab el patge Girassol.

Mes ¡ay! que hi han amors que matan y el patge donya Sol pel seu patge es un d'aquestos. Es

donya Sol. Per aixó, tot estimant al patge, acaba per xuclarli tota la vida ab la seva ardentor.

Llavoras, quan el té mort, gira la vista al entorn cercant un altre galán. Però no'l troba. Tot ho ha abrusat, tot ho veu sech. Aixó fa que's comensi a mirar d'anyoransa y's decandeixi de mica en mica, fins que ve la Tardor y li envía de primer entuvi una fredorada que la encadarna... Y del cadarn ne vé una pulmonia, y donya Sol d'Istiu no trobant cap altre amant a qui xuclar, mor tota sola, coberta d'un gran munt de fullas secas.

JOSEPH MARÍA

—¿Y donchs, Virolet, qué tal aixó de “Las bodas d'or” den Jordá, estrenadas l'altre día a Romea?

—¿Den Jordá?... ¡No hi caych!... ¡Ah! sí, em sembla que sí, però jo'm pensava que era una cosa de Michel Provins... Res, una manía com qualsevol altra.

—Peró ¿va bé?

—¿Qué ha d'anar, criatura?... Imaginat una cosa dolenta, ben dolenta, tan dolenta com puguis.

—¿“La culpable,” den Gual?

—Més dolenta.

—¿“Germinal,” den Capella?

—Encara més.

—¿“Cors joves” del mateix Jordá?

—Ja't cremas, però encara no hi tocas. Aquesta vegada en Jordá s'ha excedit a si mateix.

—¡Donchs digas que “Las bodas d'or” casi deu ser una cosa tan dolenta com una gazetilla den Costa!

—Tant, tant com una gazetilla den Costa potser no, però hi está leri-leri.

—¿Y l'assumpto?

—Figúrat un marit y una muller que fa cinquanta anys que son casats. Ell neteja las gabias dels aucells. Ella se'n va a missa. Després ell tafa-neja'ls calaixos

d'una calaixera y, per medi d'unas cartas, s'adona de que la dona li havia fregida y's toca tot seguit el front ab aire desesperat. Y ella torna de missa y li demana perdó a n'ell, y s'acaba l'obra. Y el públich fa un soroll com si fregís peix, y en Costa pensa: “Ja faig bé jo de no escriure sino gazetillas: aixís, dient que *el actor fulano dió relievie al papel que interpretaba y la actriz mengana dió relievie al que interpretó y que todos los actores dieron relievie á los que interpretaron*, em surto del pas y encara hi há algú que's pensa que tinch talent. ¡Es molt exposat aixó d'escriure una obra!”

Altremet si, aixó de “Las bodas d'or” va ser una pasterada. Figureus que ni a Romea s'ho varen empassar. ¡Y aixó que casi tot era plé d'amichs del autor!

En cambi'l públich d'aquell teatre va riure de bon grat al cap d'alguns días, ab la pessa “Un condemnat a mort” den Ferrer y Codina, ab tot y tractarse d'una obreta d'assumpto descabellat y inverossímil a tot serho. Ja se sab que no es públich de filigranas el de Romea.

Tampoch ho es bona part el del Tívoli, lo que no va ser obstacle a que días passats bufés *como un solo hombre* la sarsuela “La cortijera”, dels senyors Dicenta y Paso, ab música den Chapí, obra en la que *campeja* una carrinclonería de lo més passat de moda que us pogueu imaginar... Aixó sí: l'assumpto es original... ¡Tira peixet! Se tracta *nada menos* que d'una minyona que's promet ab un, després d'haver donat paraula a

UN ERRO

—Deu la quart. Ving de part...
—Dispensi. Es aquí devant.

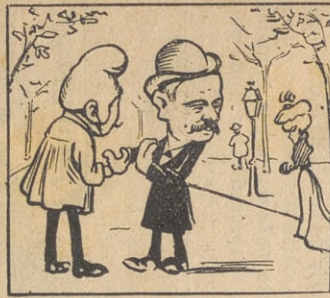
VIDA DEL CACIQUE MALO

1 De un cacique en el ocaso es la historia de Kullasso.

2 Es de cepa liberal y es negrero su caudal.

3 Como que es desconfiado, cuando habla, mira á otro lado.

4 Es parroquiano constante de todo café cantante.

5 Encima el tapete verde cuando gana cuando pierde.

6 Ve por la calle una dama, y pst, pst, pst, ya la llama.

7 Muy obediente y sumiso ha parado más de un piso.

8 Presta de muy buena gana en la calle de Santa Ana.

9 Por pasarse bien la vida se dedica á la bebida.

10 Con infame compañía representa La Gran-vía.

11 Y se va á paseo junto con Comas que es un buen punto.

12 Junco que es un pelacañas le sablea con sus mañas.

13 Se hace con libertarios, perdidos y quincenarios.

14 Como que es de mala pasta entra al partido Sagasta.

15 Con intenciones iguales que los Planas y Casals.

16 Y le nombran muy formal alcalde Constitucional.

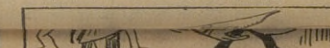
17 Comen muchos criminales de fondos municipales.

18 Y el Diluvio y otros viles del fondo de los reptiles.

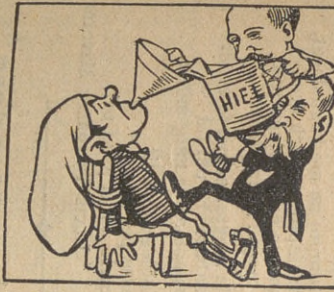
19 Hasta ha matado la gana á alguno de La Campana.

20 Le proporciona un distrito á Forgas que es un bendito.

21 Con Torti hace de matón y este le hiere un botón.

22 Al Catalanista infiel hace tragar mucha hiel.

23 Para darles un mal rato en un meeting echa un gato.

24 Quiere hacer la tupinada mas no le sirve de nada.

25 El perder las elecciones es un nido de razones.

26 Nos prepara amargos dias con el bribón de Socias.

27 Que es un tipo poca lacha que hasta siempre se emborracha.

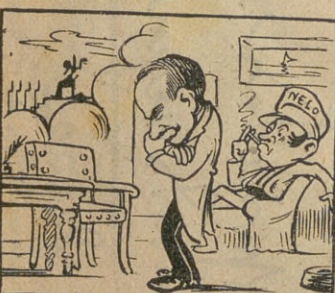
28 Y para ejercer de Bú hace ali con Lerrú.

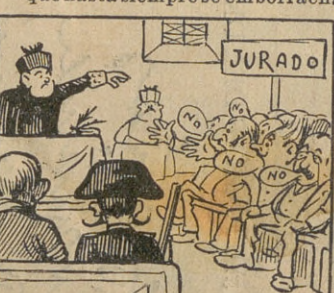
29 Malos negocios hacia con un amigo que tenia.

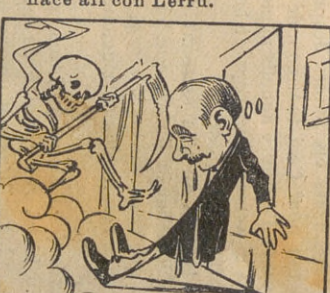
30 Que muere de muerte airada al pié de una cantonada.

31 Y Pepe exclamaba: ¡malo! este hombre ha de ir al palo.

32 Pero clemente el Jurado ha absuelto al acusado.

33 Pepe con faz lastimera ve venir su hora postrera.

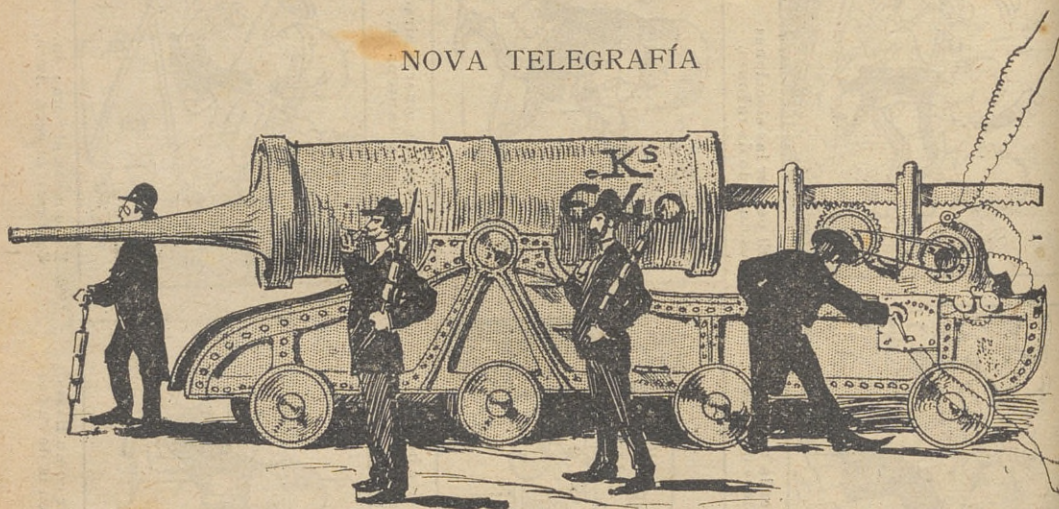
34 Por no morir como Bassa se encierra en la de su casa.

35 Ya le mata el Somatén. Requiescat in pace. Amen.

NOVA TELEGRAFÍA

Nou sistema telegráfic
inventat pels estudiants;

del que ja s'han fet las probas
y han donat bons resultats.

un altre, que acaba matant al seu rival. ¿Oy que devían quedar descansats els autors després de rumiar un assumpto tan nou? Casi tant com devía quedarhi en Chapí, després d'escriure aquells números de música en que no s'hi senten sinó cops de bombo, refilets de cornetí y xim-xim de platets.

Als demés teatres no s'ha estrenat casi res... No més recordo "Enseñanza libre", que ho es d'alló més per las cosas que ensenyan las *senyoras*, y "El tirador de palomas", que resulta una carrinclonería per l'estil de "La Cortijera".

Y que perdoni en Molas y Casas, empresari del Eldorado. No hi há remey: aixó de las temporadas teatrals fa com las cullitas, que un any son bonas y un altre any dolentas.

VIROLET

L'ÚLTIM AUTÓGRAF DEL DR. ROBERT

gracias
+ inquina
Reorganización
opinión
unidad regeneración
Daca

A la esquisida amabilitat de D. Salvador Rabella,
chefe de cambres que es trobava present al restaurant

del Sr. Pince la trista nit del día 10, debém el pogue oferir a nostres lectors el present autógrafo. El doctor Robert prenía notas en una targeta, al obgete de resumir els discursos pronunciats per sos companys. Pochs moments després moría el gran patrici. Agráim al Sr. Rabella la prova de deferencia ab que ens ha distingit.

SONET D'ENCÀRRECH

En un apuro avuy me só trobat,
y per cert poca gracia me n'ha fet,
puig que m'han demanat fes un sonet
y a fer sonets estich poch avesat.

Com que l'assumpto no me l'han donat,
a ferlo sense assumpto ne tinch dret
y vos dich jo, que un cop lo tinga tret
sense esforsà'l magí l'hauré acabat.

Molt més de la meytat ne porto escrit
y'm penso ja acabarlo bé del tot
en menos temps potser de mitg minut.

L'agafo y'l doblego decidit
y l'envío depressa per si pot
el dijous publicarlo a n'el ¡Cu-Cut!

LLUIS TINTORÉ y MERCADER.

El dels aparadors

¡Quin munt de cosas tindrà a la seva imaginació
aquest home que passa la seva vida contemplant els
aparadors!

¡Cóm haurá guarnit la casa ab la seva fantasia!

¡Quin assortit de roba blanca!

¿Y la taula?

L'acabo de veure clavat de nassos al aparador
colmado de luxo.

Allí hi havia una *lamprea* que semblava viva, de
quejada de un sacro col-legi roig y brillant de llagostins,
tas y llagostins, als que feyan séquit els camareros
aquestos escolanets metropolitans del mar.

Cap a un cantó, s'alsaven en pirámide, com aquelles clàssicas balas esféricas dels canóns antichs, las lluentas y perfumadas pomas. Cap al altre, las magranas, aquestas bombas Orsini de la fruyta. Omplian els prestatges ampollas de vins de Rioja y Jerez de las millors marcas, combinadas ab altrás de Xampany, que, agegudas entre mitg de las primeras, destacavan sas brillants cápsulas del fondo negre, com platejats y daurats canóns.

L'home removía llabis y mandíbulas ab un treball mental de mastegació, després s'ho empassava y desseguida s'aixugava ls bigotis ab un mocador de color duptós a tall de tovalló.

¡Estava sopant!

Desseguida's va posar a caminar Ramblas avall, cap a un establiment ahont dia y nit enrahona, canta y toca un fonógrafo d'alta veu.

Allí's va posar a refistolejar ab l'oido el profús y variat repertori d'aquell mecanisme que saltava del vals de "Dinorah", caniat per l'Adelina Patti, a unas "Peteneras" entonadas per "El Tuerto", y d'un tros de "L'Aiglón", declamat per la Sarah Bernardt, a una de las poesías den Grilo, recitada per en Paco Pepínez.

Aquest es el seu teatre.

Desseguida va pendre una tassa de rich moka, ficant el nas dins d'un pot de café acabat de moldre, que va demanar per examinar en un establiment de l'especialitat, y com a la porta del estanch del costat hi havia un senyor fumant un excelent puro. es va recolsar a la paret, y allí's va estar xuclant un canonet de paper de diari, mentres aspirava ab dalit el perfumat fum que cap a n'ell portava el suau ventet de la nit.

Desseguida va fer acció d'embossarse ab una capa que havia vist exposada a la porta d'una sastreria elegant y s'allunyá, no sens abans dirigir una ardent mirada a las hermosas fotograffas femeninas que s'exhibeixen en l'aparador d'una fotograffia de moda, cap al seu palacio en el que todas las nits es fica al llit sense llum, somniant qui sab ab quantas dolsas y misteriosas felicitats.

ADOLF GIBERT FERRER

CARTA OBERTA

a un senyor del costat de casa que'm fa mal de cap dia y nit tocant el clarinet.

Senyor Benet: li asseguro (y aixó no s'ho prengui a broma) que abans d'agafar la ploma m'he vist ab més d'un apuro.

Per dirli lo que fá'l cas, que ja fa temps que'n tinch ganas, he passat quatre setmanas si ho farás, si no ho farás.

No m'agrada armar xibarrí: per 'xó molestias aguanto.

Ja pot anar [preguntant-ho si vol, per tot aquet barri; tothom li dirá que jo tinch un geni molt tranquil,

lo que es per guardia civil créguim que no fora bó.

Pro vosté de ratilla passa; no es molestia aixó, es torment;

senyor Benet, francament, vosté'n fa una mica massa.

Míriho pel cantó que ho miri, quan me queixo, pot comptar que es que no puch aguantar

per més temps aquet martiri. Sols jo sé lo que pateixo ab el dítxós clarinet; francament, senyor Benet, com més va més m'afaqueixo; y al últim arribaré a estar més prim que una canya, pro lo que a mi més m'estranya, es que vosté's troba bé. No sé com té tant aguant ni d'hont treu tanta bufera, ¡ja li poden 'nà al darrera ab un fluvíol sonant! Aixó de que tots els días, com si ho fes per una paga, no estigui un moment en vaga tocant balls y sinfonías, me té tant atropellat que'm posa'l cap com un bombo

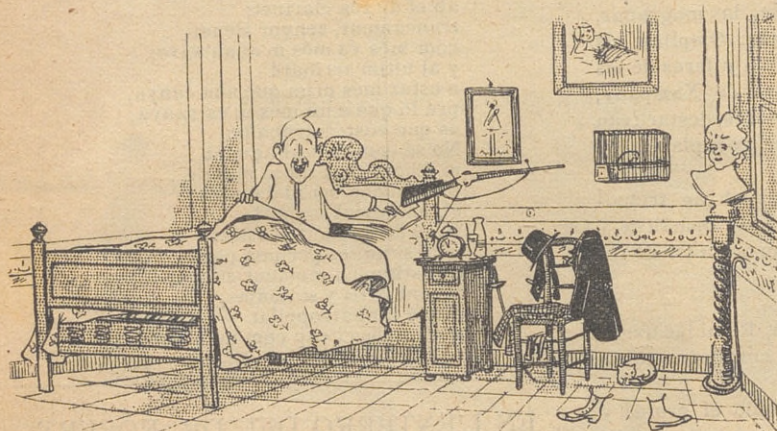
EN L'ENTERRO DEL DR. ROBERT

Pero es más espantosa todavía la soledad de dos en compañía.

y si de rumbo no tombo lo que es jo he ben caducat; y ara per mi fora un mal lo morirme, porque així no podria sabè'l fi de la guerra del Transvaal; y tinch dos paquets de puros apostats y compromesos que al fi perdrán els inglesos passant abans molts apuros. Ja veu, donchs, senyor Benet lo que'm perjudicaria si seguís en la manía que té ab aquet clarinet. Jo compto que'l deixaré

HOME PREVISOR

Em sembla que'm despertaré a las cinch

quan vegi ma justa queixa
y d'aquet modo, si'l deixa,
per fi podré descansã.
Mil gracias, donchs, li anticipo,
ja que aixís quedem entesos.
¡Ah! y si perden els inglesos
desd'ara li participo
que, deixant son dol de banda
quedarém tots satisfets,
y... fumará alguns purets
dels que he dit.

DOCTOR GARLANDA

MOSSEGADAS

Aun no asamos y ya pringamos.

El cadavre del eminent Robert encara era insepult, que un diari foraster ja anunciava las *probables disensiones* dintre del *partido* catalanista, ab motiu del nomenament del *nuevo jefe*. ¡Malaguanyada feyna la del doctor Robert, quan tractava de fer entendre a tota aquella gent lo que es y significa'l catalanisme!

Pels polítics de Madrid, incapassos de veure las cosas desd'un nivell més elevat d'aquell en que's mouen, el catalanisme es un de tants altres partits polítics en els que s'aplegan els vividors y'ls ambiciosos del poder. Aixís se comprén la importancia que té per ells la figura del *ilustre jefe*, ja que aquet, en realitat, es tota la seva causa, d'ell s'espera tot, el seu prestigi personal es el de tots els seus correligionaris y la seva mort representa la mort o, quan menos, el fraccionament del partit.

Nosaltres, malgrat lo que pugui dir la premsa centralista, no n'hem tingut may ni'n tindrem de quefe, perque la causa de las reivindicacions de Catalunya no es política sinó social.

El catalanisme ha perdut ab el doctor Robert un dels seus més grans apóstols, però ni el doctor Robert era'l catalanisme, ni se li ha de buscar substitut, donchs en la nostra orga-

nisació militant no's produeixen vacants per la senzilla raó de que no hi han cárrechs.

Els catalanistas ploraran sempre la mort del doctor Robert, però no fins al punt de que'l desconsol ens deixi atuits donchs, pel contrari, inspirantnos en el seu alt exemple, continuarem defensant ab brabó els nostres ideals fins a poder segar lo que va sembrar l'eminent patriici.

No canti donchs victoria el centralisme, perque l'esperit del doctor Robert viu ab nosaltres y malgrat fos cert que'l catalanisme hagués perdut el cap, ab la quia que queda s'hi poden entrebancar moltes cosas.

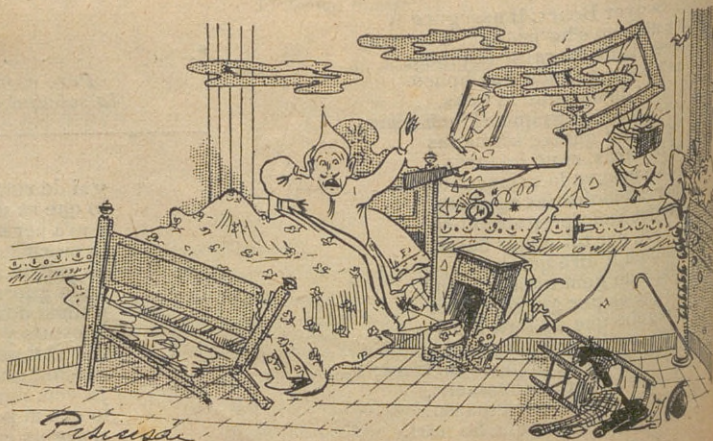
Els polítics de Madrid no han volgut desmentir alló de la *hidalguia castellana*, fent desde'l Congrés els representants de tots els partits l'elogi fúnebre del doctor Robert.

Vels-hi aquí una de tantas formas de la hipocresia oficial.

Aquells *pares de la patria*—[pobre patrial—que en vida s'havían mirat ab tanta prevenció al doctor Robert, titllantlo de separatista y interrompent las sevas peroracions ab *chistes* mortificants quan en las paraulas del representant de Catalunya s'hi vinculava l'única fórmula de salvació pera tot Espanya, ab motiu de la mort del gran patriici han vessat a dolls llágrimas de cocodrill a la memoria del home que desde las Constituyents ensáls havia fet més nosa; al enemich comú devant del qual no hi havían majorías ni minorías, ni monárquichs ni republicans unitaris, perque simbolisava l'enderrocament de tot lo que sosté als vividors de la política, del régim corcat y corromput contra'l quidirigía'l doctor Robert els seus atacs.

Més digne, més gran, més noble, hauria sigut que a exemple den Pi Margall que's va retirar del Parlament pera no tributar a la memoria den Castelar un elogi que no sentia, els diputats centralistas haguessin sortit d'aquella Cambra ahont el verb del regionalisme me hi ressonava per ells com una amenssa, com la havían ressonat també aixís las paraulas del patriicista del federalisme al demanar l'autonomia per las colonias americanas y oceánicas, que encara serían espanyolas si'ls interessos d'Espanya s'anteposessin als del *modus vivendi* de cada hu.

No sabem si'ls representants del caciquisme loc...

tindrían la pretensión de profanar l'enterro del doctor Robert donanhi fe de presencia.

Lo que si'ns consta—perque'ls hi várem veure—es que aquell dia devant de la casa mortuoria hi havia en Comas y en Collaso distanciats de tothom y mitg amagats sota'l parayguas que sostenia'l primer.

Ab tot, la seva presencia no va passar desapercubida de tothom, donchs al cap d'una estona s'aixecava un viu *rum rum* d'entre la gran gentada que havia acudit allí pera dedicar el darrer tribut al il·lustre Robert, y'ls dirigian cap als dos intrusos unas miradas massa significativas pera que aquells no las comprenguessin en tota la seva eloquencia.

Per aixó sens dupte's van escórrer d'allí y ningú més els hi va veure la *pinta*.

—“Dios mío, que solos se quedan los vivos!”—várem exclamar parodiand al poeta.

El Liberal en Barcelona va donar compte detallat de la mort del doctor Robert y ho va fer ab un luxu de detalls que proban que lo que té més ben montat son els serveys *inútils*.

Figürinse que, al explicar el traslado del cadavre a la cambra mortuoria, ho detalla tan magistralment, que res s'escapa a la sagacitat del reporter. La fusta del llit, el número de mobles y d'espelmas, tot explicat y tot contat; alló es un inventari judicial.

Ja es coneix que *El Liberal en Barcelona*, perque si hagués sigut de *Barcelona* no hauria estat en aquells solemnes moments de la pérdua de tan gran patrici entretingut en petitesas semblants que sols son d'efecte en Madrid, allí ahont la gent considera com una desgracia nacional la *cogida* d'un torero, y ahont fins la pols que portava'l Bomba's recull com a un preciós recort històrich.

La Publicidad es un diari que no pot amagar may l'orella: fá com el burro de la falla.

Desde que té part, per parentiu, ab l'actual govern, fá també com en Sagasta: funambuleja, però ho fá tan malament, que no pot caure de la corda perque no arriba a enfilarse.

El divendres al matí doná la noticia de la mort del doctor Robert y, per més que'n fes el seu elogi, may va tenir una paraula de condol que demostrés per sa part, cap sentiment per tal desgracia.

En cambi, a la nit, l'infelís Chirigotas sen condolia, dintre una secció que pot considerarse com a escarni.

Aqueixos demócratas publicitaris son terribles y sobretot mal educats.

En Joan Pons y Rodés ens diu que res te que veure ab lo que passa al Ateneu de Sans.

El Liberal en Barcelona no ha vuelto de su apoteosis, y cada vegada que vol actuar de *dómine*, especialment en assumptos de la nostra terra, li passa lo que al graciós d'ofici: fá llástima.

L'home, després d'estudiar, *soi disant*, el problema catalanista, surt ab la bomba de que: *el humilde, el que vive del trabajo... etc., etc., ese no canta Els Segadors*; y ho prova en que *el día del entierro del doctor Robert no se veía ninguna blusa en aquel fúnebre cortejo*.

Y que había de veure sant cristiál
 ¿Que per ventura no sab que'l nostre poble té una blusa per el día de treball y per lo menos un vestidet negre per anar allí ahont convinga?

Si ni aixó sap, amich *Liberal*, fassis tornar els quartos, dediquis a recomenar publicacions que serán un *poquito alegres*, y créguins, no'n parli de catalanisme que te pa a l'ull.

Aquet *Gedeón* devegadas té verdaderas *gedeonadas*.

Végin lo que escriu en el número del dijous de la setmana passada:

“El ilustre poeta y ejemplar sacerdote mossen Jacinto Verdaguer se muere de hambre en la culta Barcelona.

“Los catalanistas no entienden sus lamentos.

“¿Cómo los han de entender, si el pobre poeta habla en la más pura y hermosa lengua catalana?”

“Mientras ellos gruñen el dialecto de Maceo... y de Judas.”

Sempre es una concessió; quedém en que'l catalá ja comensa a ser *lengua y hasta hermosa*.

En quan a lo del *dialecto de Maceo*, tothom sab que'l generalíssim dels insurrectes cubáns parlava castellá.

Y ara, tocant el fons de la qüestió, hem de posar sobre avís als nostres llegidors y al públich en general respecte a una llegenda, que'ls eterns enemics de la causa catalanista van preparant, inflantla fins a reventar, que consisteix en fer corre que mossen Jacinto Verdaguer s'está morint de gana, faltantli tota mena de recursos.

Y aixó es una solemne mentida. Per de prompte cal fer constar que per ser beneficiat de Betlém cobra entre'l benifet, missa y drets adventicis de la parroquia, donchs se'l considera sempre com a present a tots els actes encara que no hi assisteixi, una suma de trentacinch a quaranta duros cada mes. De metge no n'ha de pagar cap, ni de medecina tampoch, puig tractantse de servir a mossen Cinto tothom ho fa de franch. Actualment podém assegurar que no li falta res. Ademés, hi han no pocas familias a Barcelona disposadas a pagarli a l'il·lustre poeta tot lo que necesiti *personalment*.

Y subratllém aposta aqueixa darrera paraula perque, segons sembla, no fora cumplir un deber de conciencia deixar de intervenir en el capítul de gastos donant lloch a que a la esquena del pobre malalt si cobris el ronyó algú o alguns que per ara están ben bons, gracias a Deu.

L'altre día'l governador va delegar al arcalde pera

VENINT DFL MERCAT

—¿A quina casa estás noya que pots *sisar* tant?
 —A can *Fomento*; uns senyors que sempre badan.

que, en persona o representat per un regidor, anés a presidir una corrida de toros.

Com sembla que'l governador té ganas de repetir la cosa en altres corridas, hi há qui diu que'l nostre battle té'l propòsit de designar a un regidor pera que, ab caràcter perpètuu s'encarregui de la presidència de semblants actes.

Nosaltres votém per l'Avila.

Al mon hi há y hi há hagut gent molt sabia; Sant Tomás, Newton, Pasteur, en Forgas, etc. etc.

N'hi há y n'hi há hagut de valenta y decidida: César, Napoleón, Lerroux, etc., etc.

N'hi há també... de tota mena.

Mes tan sabí com l'Odón de Buen no hi há ningú més.

Ja no'ns volém recordar d'aquellas improvisacions científicas ab que sol admirar als alumnes que assisteixen a la seva classe, ni de la troballa d'aquell burro mort a la Garriga, que va afirmar ser un *hipparion* anti-diluviá. Més cap aquí molts varen llegir un llibre traduït per la seva senyora y firmat per ell, y ara ha acabat de solidar la seva reputació confonent l'altre dia en plé Consistari, l'Evangeli ab el Corán, com li feya notar en Puig y Cadafalch.

¡Crist ab Mahoma!

¡Ave César del progrés! ¡Els pobres retrógados y oscurantistas que van a morir te saludan!

Del art que balluga

Nyigo-nyigo

Encara retruynia per la sala de Novetats l'eco de las últimas notas del pianista Risler. L'instrument, carranco y esbufegant, tot just había tingut temps de referse de la masegada de deu dits com deu centellas que habían caygut sobre d'ell aquella nit. Estirat de munt las taulas, *escoltava el silenci* y'ls serenos que defora cantavan l'hora. De repent... ¡pam!... ¡pam! dos truchs pausats sonaren a la porta. En Libori que ja

s'habia ficat al llit de mal humor, tragué'l cap per la taquilla.

—¿Qui sou vos que no us coneix?

—Déixat de bromas y obra que vaig carregat. Soch en Vidiella.

—¿Qué porteu?

—Quinze Rapsodias que pesan com quinze dimonis.

Al sentirho, el Ronisch de dintre es va posar a tremolar.

—¡Be veniu prou tart! Desde Desembre vos esperava.

—M'ha passat el temps fent dits.

—¿Que haveu cambiat d'ofici?

—Esteu prou de bromas... ¿que deixo aixó?

—Clavehuo ab pastetas al costat de la porta y torneu el día 20.

Quan el Ronisch va veure apuntar la quía d'un Erard, se li aixamplaren els esperits y al deixarho tranquil en un recó d'escenari, no pogué menos de dir al seu colega:

—Company, el riure va a estonas; ara't toca a tu, y que no las pairás dolsas las *quinze* penjadas a la porta.

Y en efecte, el 20 en Vidiella presentava l'Erard al públich ab la següent forma gens talaguera per ell:

—Pochs han gosat a fer lo que jo, contats els que s'embolican ab *quinze* ossos tan durs de rosegat: donchs un servidor, fill de Barcelona, ab l'auxili d'a-

questa caixa, em proposo posarlos blanchs y tan gustosos que sen lleparán els dits.

Y desseguida, catairich catairach, catairich catairach: una rapsodia, dugas rapsodias, fins a quinze. Aixó si, havent acabat tingué de cambiarse coll y punys, arreglarse las calsas, ajustarse el frach, pentnarse y rentar la cara; tot plegat res, però tan agradats quedaren els oyents del plat, que un entusiastacridava:— Que toqui la setze...

Quan quedaren sols l'Erard y'l Ronisch digué el primer al altre:

—Feslloch, ja ho has dit: el riure va a estonas, ara toca al Chassaigne, en Granados s'acosta.

XIM-XIM

Mossen Jascinto Verdaguer

A l'hora de tancar el present número (de mars a la tarde) l'estat del eminent poeta mossen Jascinto Verdaguer, si no havia emplaçat jorjat, seguia en el període d'encalmament iniciat fa alguns días.

De tot cor celebrariám que la malaltia de il-lustre pacient fes aviat la crisis, tombant per bé.

AVIS

A petició de molts lectors de ¡Cu-Cut! que desitjan conservar el nostre número anterior com a recort del eximi patrici, doctor don Bartomeu Robert, hem fet un tiratge extraordinari en paper *cauché* ab cobertas de paper celulós, que's vendrá desde avuy al preu de 25 céntims de pesseta.

MACOS Y MICOS

MACOS: *Puput*; S. M.; G. M. F.; L. D.; C. P.; L. M. y C.; *Pep Roch*.

MICOS: P. P. T.; *B. Trillo*; *El diputat a Cortes*; S. R.; P. T.; D. N.; *Espinach*; *Nitu*; *Llobins*.

E. Zola B: Aquesta vegada no ha estat prou feliç. *Clarividend*: L'articlet y'ls seus *Bons mots* estan bé escrits però ignoscentons d'assumpto.—*Pere Jofre*: No considerém convenient publicar la carta, perquè l'assumpto ha tingut poca transcendència pública.—*Un mussol* etc.: Ja varem dir que per ara ens sobren *matemáticas*.—A. N.: La carta está bé, però publicada ara resultaria estantíssima.—J. T.: Miri de fer alguna altra cosa, que vosté té disposicions pera'l dibuix.—*Butifarra*: Ens picarian els dits.—*Modestia* opina: La primera de las *intimas* está bé de pensament, però la seva forma deixa forsa que desitjar.—P. S. M.: Aclaran els *epigramas*.—C. B. C.: ¡Basta de *matemáticas*!—*Ampurdanés dols*: Aprofitarem alguna cosa.—*Prenguem* als senyors: P. V. C., *Noy Berga*, *Cantó de Noya*, J. P., J. R. y M. S. C., que espontàniament es varen enviar treballs dedicats a la memoria del doctor Robert, que'ns dispensin si no'ls havém publicat ja que fins molts dells que teníam encarregats han hagut de quedarse en terra per falta material d'espai. De tots modos, gracias.

GRAN CLIXERÍA

Estereotipia, Galvanoplastia, Fotograbat y Grabat directe (Autotipia)

ANTÓN VIDAL MARTÍ

Carrer de Aribau, 17.-BARCELONA

Casa Especial en Fonógrafos y Gramofons

PLACAS Y CILINDRES DE TOTA MENA

TALLER DE REPARACIONS

EL FONÓGRAFO

Fernando VII, 49.-BARCELONA

MIQUEL HORTA

FABRICA DE LLIBRES RATLLATS Y TREBALLS DE IMPREMPTA

Se fan tota mena de treballs comercials a bons preus

Baixada de Cervantes, 3.- Prop del Bolsi

Aquesta casa ven la perfeccionada màquina de escriure ADLER

BURELL & C.

CONSTRUCTORS NAVALS

BARCOS DE VELA Y VAPOR, REMOLCADORS, LLANXAS DE VAPOR Y DE SALVAMENT, GABARRAS, BARCOSCISTERNAS, ETC., ETC.

ESPECIALITAT EN YACHTS

TALLER DE VELÁM

LONAS INGLESAS Y DE FABRICACIÓ DE LA CASA

REPARACIONS, MAQUINARIA Y TOTA CLASSE D'ACCESSORIS PERA LA MARINA

BARCELONA

ASTILLERS: Gan Tunis.—OFICINAS: Escudellers, 82, principal

¡CU-CUT!

SETMANARI DE GRESCA AB NINOTS

SURT ELS DIJOUS

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

Barcelona, un trimestre.	1'50 pessetas
A fora	2'00 —
Estranger.	2'50 franchs
Número corrent, 10 céntims. • Número enderrerit, 20 céntims.	

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ: Escudellers, 54. baixos.

EL JUDICI DE PARIS, O EL POCH JUDICI DEN PRÁXEDES

"El señor Sagasta no ha decidido todavía si ha de abordar con preferencia la cuestión fiduciaria, religiosa ó la social." (De la sección telegráfica de qualsevol diari).

—Em sembla que al capdevall la donaré al gos.